Význam supervize ve sportu – případová studie

Dana Štěrbová a Jana Harvanová*

Fakulta tělesné kultury, Univerzita Palackého v Olomouci, Olomouc, Česká republika

Copyright: © 2021 D. Štěrbová & J. Harvanová. Toto je open access článek vydaný pod Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Východiska: U trenéra či sportovce může docházet ke změnám, které redefinují jejich životní role. Tyto tranzitorní změny mohou být prožívány jako zátěž. Jedním z podpůrných nástrojů orientace v nové situaci je supervize. Supervize v oblasti sportu zatím není zavedeným způsobem podpory. **Cíle:** Cílem příspěvku je upozornit na význam supervize v oblasti psychologie sportu v situaci životní změny jedince. **Metodika:** Příspěvek má charakter případové studie, je založen na analýze supervizního procesu (supervizní rozhovor, volná kresba). **Výsledky:** Na základě analýzy supervizního procesu byly zjištěny čtyři základní kategorie: *Identifikace problému*, *Vnímání problému z různých úhlů pohledu*, *Identifikace klíčového tématu supervidovaného jím samotným* a *Supervizní proces jako spouštěč změny*. Tyto kategorie jsou podpůrnými aspekty při zvládání zátěže a jsou zdrojem podpory. **Závěry:** Supervize jako nástroj otevírá trenérovi možnost rozšíření jeho profesních kompetencí a porozumění svým životním rolím.

Klíčová slova: supervize, sport, trenér

Úvod

Každý sportovec na vrcholové úrovni tuší, že jeho sportovní kariéra jednou skončí. Většina bývalých sportovců zažije změny v jejich vlastním sebepojetí a každodenním chování, když musí přijmout „nesportovní“ způsob života (Yao, Laurencelle, & Trudeau, 2020). Tento přechod lze definovat jako proces, kterým sportovec odchází ze svého soutěžního a regulovaného sportovního prostředí (Reifsteck, Gill, & Brooks, 2014). Sportovci tvoří zvláštní populaci a sportovní důchod se sám o sobě liší od ostatních typů profesionálního důchodu. Sportovci hrají ve společnosti jedinečnou roli a mají jedinečnou identitu a toto se významně mění, nastane-li konec kariéry. Sportovní identita je definována jako míra, do jaké se jedinec identifikuje s rolí sportovce (Reifsteck, Gill, & Labban, 2016). Vrcholoví sportovci jsou zvyklí na výkonové soutěžní prostředí a na podávání špičkových výkonů a nesehlávání. Život sportovce je ale nenaučil starat se o sebe v dalších dimenzích svého života. Odchod do sportovního důchodu lze chápat jako přechod rolí, jehož prostřednictvím se sportovci odpoutávají od některých činností a vztahů, aby hledali jiné. Mění se jejich role, často jsou připravováni na trenérství, ale tím znovu vstupují do výkonového prostředí (Sinclair & Orlick, 2016). Zde se od nich

opět očekává maximální výkon, výsledky a nesehlávání, které už ale nemají plně v rukou, přesto za ně cítí velkou míru zodpovědnosti. „Úleva“ spojená s odchodem z výkonového prostředí, tak může být pouze falešným pocitem. Na rozdíl od role vrcholového sportovce, který je na jedné straně plně „sportovně“ opečováván a na druhé straně není konfrontován s běžnými životními zkušenostmi (žije sportem), přechází do role trenéra a do životních fází, s nimiž jsou spjaty i další role a požadavky. V roli trenéra najednou není opečováván, ale musí opečovávat a vést. Na osobu trenéra jsou kladeny vysoké nároky ve směru adaptace a rozvoje jeho trenérských dovedností (Amorose & Anderson-Butcher, 2007; Gagne, Ryan, & Bargmann, 2003; Smith et al., 2016). Opět se od něj minimálně v trenérské profesi očekává, že nesehže, podá vrcholný výkon a bude schopen zvládat zátěžové situace. V dalších svých rolích má naplňovat i požadavky být „dobrou partnerkou/partnerem, matkou/otcem, babičkou/dědečkem – fungovat jako normální člověk“.

Zvládání výše uvedených nároků v tomto tranzitorním období vyžaduje zázemí, které může mít podobu odborné podpory, jíž je supervize. Supervize jim na této křižovatce pomáhá najít identitu – kým jsem, místo, kde stojím. Identita trenéra stejně jako dříve identita sportovce není statický fenomén v čase, proměňuje se a supervize umožňuje vhled do prožívané změny.

Udržování profesionálních standardů a supervize přispívá ke zkvalitnění trenérské praxe. Výraz „super“ ve slově supervize může asociovat asymetrický, nadřazený vztah mezi supervizorem a supervidovaným

*Korespondenční adresa: Jana Harvanová, Katedra společenských věd v kinantropologii, Fakulta tělesné kultury, Univerzita Palackého v Olomouci, Tř. Míru 117, 779 00 Olomouc, e-mail: jana.harvanova@upol.cz

(Carroll, 1996). Supervize může probíhat v různém nastavení a dle různých modelů (Andersen & Williams-Rice, 1996). Vztah v rámci supervize je složitý zčásti proto, že supervize je ze své podstaty mocensky nepřiměřený vztah, který zahrnuje jak hodnotící, tak terapeutické složky (Nelson, Barnes, Evans, & Triggiano, 2008). Hierarchičnost vztahu je dána autoritou supervizora, přičemž tato hierarchie nespočívá v moci nad supervidovaným, nýbrž v dodržování etických standardů. Navzdory hierarchičnosti vztahu je supervidovaná osoba povzbuzována, aby byla aktivní při navazování pozitivního supervizního vztahu tím, že se mu budou věnovat systematicky a dle jeho potřeb (Inskipp, 1999). V kontextu pomáhajících profesí je supervize vnímána vždy jako podpůrný systém. Pro kvalitní vedení supervize je dobré mít i širší znalosti včetně oblasti klinické praxe (Ladany & Walker, 2003). Kompetence supervizora (znalosti, dovednosti a postoje) jsou předpokladem pro dobrý vztah mezi supervidovaným a supervizorem (Kangos et al., 2018). Kompetence představuje obvyklé a uvážlivé využívání komunikace, znalostí, technických dovedností, klinického uvažování, emocí, hodnot a reflexe v každodenní praxi ve prospěch jednotlivce a komunity, které slouží (Epstein & Hundert, 2002). Supervizor musí vnímat obtížnou a zranitelnou pozici supervidovaného. Zpětná vazba, ideálně založená na pozorování klinické práce, je nezbytnou součástí procesu supervize (Kangos et al., 2018).

Mezi sedm domén klinické supervize patří: *kompetence supervizora; diverzita; supervizní vztah; profesionalita; zpětná vazba; odborná způsobilost ve vztahu k problémům; a etické a právní aspekty* (Kangos et al., 2018). Tyto domény jsou předpokladem kvalitní supervize i v oblasti sportu.

K doméně *kompetence supervizora* náleží jasná představa supervizora o oblastech jeho odborných znalostí, možnostech omezení jeho kompetencí, důvodech užití přístupů a technik v rámci supervize.

Doménou *diverzity* chápeme akceptaci různorodosti protínajících se identit supervizora a supervidovaného, mimo jiné včetně věku, pohlaví, genderové identity, rasy, etnického původu, kultury, náboženství, sexuální identity, zdravotního postižení, jazyka a socioekonomického stavu, které se odrážejí v jejich názorech, zkušenostech a chování (Doll, Ellis, Goodyear, Mccutcheon, & Miville, 2015).

K doméně *supervizní vztah* patří jasné vymezení toho, že supervize není a neměla by být osobní psychoterapií (APA, 2002). Od supervizorů se očekává, že budou nejen podporovat profesionální růst supervidovaných, ale také udržovat integritu profese, modelovat profesionální chování a chránit klienty (Falender & Shafranske, 2014).

V doméně *profesionalita* je zahrnut předpoklad, že supervidovaní jsou informováni o příslušných etických

a právních normách a budou je plně dodržovat – neetické chování je ze své podstaty neprofesionální. Profesionalita je základem supervizní praxe (APA, 2002).

Doména *zpětná vazba* mimo jiné poskytuje supervidovaným představu o jejich silných a slabých stránkách, pomáhá jim identifikovat problémy, na kterých by chtěli při supervizi pracovat, budovali si povědomí o svých vlastních kompetencích (Duncan, 2014).

Součástí domény *odborná způsobilost ve vztahu k problémům* je odpovědnost supervizorů za identifikaci problémů nezaujatým způsobem a odpovědnost supervidovaných za jejich řešení. Nejčastějším problémem není nedostatek kompetencí jako takový, ale spíše neschopnost supervidovaných těžit ze supervize a realizovat pokrok ve směru změny při zachování profesionálního přístupu (Jacobs et al., 2011).

Nezbytné pro naplnění domény *etické a právní aspekty* je již před zahájením supervize vyjednat informovaný souhlas a supervizní dohodu s podrobnými informacemi o očekáváních a parametrech supervize (Kangos et al., 2018). Informovaný souhlas a dohoda zahrnují např. postupy pro stížnosti, limity důvěrnosti a informace o odbornosti supervizora (Ellis, 2017; Thomas, 2007).

Metodika

Jednotkou případové studie je případ, což je široké a zastřešující označení. Předpokládá se, že důkladným prozkoumáním jednoho případu lépe porozumíme jiným podobným případům (Hendl, 2005). Stake (1996) rozlišuje tři typy případových studií: intrinsitní, instrumentální a kolektivní. Instrumentální případy jsou považovány za příklady obecnějšího jevu. Cílem instrumentální případové studie je porozumět externím teoretickým otázkám. Příklad se považuje za důležitý prostředek pro určitý cíl. V tomto typu studie se výzkumník zajímá, jak a proč fenomén funguje v jeho současné podobě. Případová studie představuje svébytný výzkumný přístup, který staví na základních složkách, mezi které patří formulace výzkumné otázky, pojmenování jednotek analýzy, identifikace kritérií určených k analýze, případně formulace alternativních interpretací.

Výzkumná otázka: *Jakou roli sehrává supervize v praxi trenéra?*

Jednotka analýzy: *Trenér a supervizor v procesu supervize*

Metoda sběru a analýzy dat

Supervizní rozhovor a aplikace supervizních technik probíhaly ve dvou fázích v časovém rozpětí půl roku (březen a září 2020), což reflektovalo potřeby klientky. V rámci supervize byla užitá podpůrná technika – kresba, která nebyla analyzována jako projektivní materiál,

ale sloužila klientce k sebevyjádření. V úvodu první části byla klientka seznámena s pravidly supervize a byla formulována zakázka. K tomu sloužily základní typy supervizních otázek. *Co vás sem přivedlo? Co očekáváte? Co vám mohu nabídnout?* Po formulaci zakázky bylo klientce nabídnuto, aby si zvolila způsob, jakým chce supervizní zakázku realizovat, tedy konkrétní techniku. Klientka volila rozhovor, reflexi a eventuálně kresbu. V procesu rozhovoru se navazovalo na prožívání klientky otázkami typu: *Co s vámi dělají obavy v nových situacích? Byla či bývala jste v takových pocitech v trenérské roli? Jaké to je to přifukování balónu?* atp... Rozhovor byl zaznamenán a následně přepsán a analyzován. Byly dodrženy etické aspekty výzkumu s lidskými účastníky a podepsán informovaný souhlas.

Charakteristika účastníků výzkumu

Účastníkem rozhovoru byla trenérka (46 let), 25 let trenérská praxe (stále aktivní), bývalá sportovkyně na vrcholové úrovni (do 30 let). Rozhovor vedla supervizorka (56 let), supervizní praxe 12 let, absolvovala 2 supervizní výcviky v pomáhajících profesích, psychologická a poradenská praxe 30 let.

Výsledky

Supervizní proces probíhal ve dvou fázích, jeho obsah schematicky shrnuje Obrázek 1. Supervizní zakázka byla formulována ve smyslu „zmapovat svou situaci a pocity nejistoty v roli trenéra“. V rámci první fáze rezonovala témata spojená s vnímáním trenérské role, prožíváním výkonových situací a vlastním postojem k výkonu a orientací v dalších životních rolích. Výsledek první fáze supervizního procesu byl reflektován supervidovanou jako uvědomění si existence problému,

identifikace a ujasnění si okolností souvisejících s problémem.

V rámci druhé fáze supervizního procesu dochází k posunu od čistě trenérského, sportovního k osobnímu, co trenérku charakterizuje jako člověka, a to nejen ve sportovním prostředí. Supervidovaná identifikuje své osobní téma. Prostřednictvím supervize trenérka získává náměty, jak na sebe pohlížet jinak nejen v trenérské profesi, ale i v jiných rolích. Dochází k ujasnění si své pozice v různých rolích, mezi jinými i role trenérské, ukotvení sebe sama v různých rolích v aktuálních životních fázích, které nesouvisí pouze s trenérstvím, ale i se životem jedince v určitém věku, a to vše v bezpečném prostředí supervize. Péče o sebe jako o člověka, který když si dopřeje o sebe pečovat jako o trenéra, dává možnost se více poznat i ve vztahu ke všem jednotkám, s kterými je v interakci – ke sportovci, členům realizačního týmu atd., může se cítit uvolněnější ve svých rolích.

Z analýzy supervizního procesu, vyplynuly čtyři základní kategorie (Obrázek 2):

1. kategorie: Dovednost identifikovat problém („*Když jsem trenér, měla bych být pro lidi 100% trenér a uvědomuji si, že už nejsem.*“ „*Propátrat, kolikaprocentní trenér jsem.*“ „*Zmizí mi ze života aktivita.*“)
2. kategorie: Problém z různých úhlů pohledu („*...úbytek energie, co jsem věnovala balónu, abys mohl zapálit, musíš hořet.*“ „*To, co oni neví, já cítím, že tu energii tam už nemám.*“ „*Trenérství a aktivní sport mi dávalo tu aktivitu, být v roli aktivní. Bojím se, že mi to přinese tělesnou pasivitu, odraz i v mentální a psychické rovině.*“)
3. kategorie: Identifikace klíčového tématu trenérky jí samotnou („*Jestli je ode mě profesionální, zda to nerozseknout teď a tady.*“ „*Mám spojenou ne*

Obrázek 1 Fáze supervizního procesu

úlevu, ale obavu, pasivitu, balón dával mému životu aktivitu. Čím bych naplnila balón?“)

4. kategorie: Supervizní proces jako spouštěč změny („Jsem více zaměřena na teď a tady. Nechci přifukovat balón, nechci se přivázat.“ „Pouštět balón – jsme spolu, nedržím se ho.“ „Vnímám, že to má smysl, bude to trvat dlouho.“ Balóny, které jsem měla, praskají, život se nedá úplně naplánovat, nelze se spolehnout, že se s tím dá žít.“)

Diskuze

Proces, kterým sportovec či trenér odchází ze soutěžního a regulovaného sportovního prostředí do prostředí běžného života je definována jako situace přechodu (Reifsteck, Gill, & Brooks, 2014) a je spojená s nároky, na něž nebývají trenéři ani sportovci systematicky připravováni, a nemají tak v zásobě vhodné copingové mechanismy. V našem případě klientka v sobě objevila prostřednictvím supervizního procesu zdroje pro zvládnutí svého tranzitorního přechodu a procesu ukotvování se v rolích, které ji čekají a nesouvisí plně jen se sportovním životem. Přijetí tohoto „nesportovního“ způsobu života (Yao, Laurencelle, & Trudeau, 2020)

přináší významné změny v sebepojetí sportovce i trenéra a vhodným nástrojem pro orientaci v stávající situaci přechodu je proces supervize, který pomáhá supervidovanému trenéru/sportovci identifikovat problém, vnímat jej z různých úhlů pohledu, což potvrdila analýza naší případové studie. Trenéři, ať už bývalí sportovci nebo ne, se ocitají ve výkonovém prostředí (Sinclair & Orlick, 2016), kde se od nich očekává, kde jsou na ně kladeny vysoké nároky (Amorose & Anderson-Butcher, 2007; Gagne, Ryen, & Bargmann, 2003; Smith et al., 2016). V případě naší klientky se její 100 % podávaných výkonů jak v roli aktivní sportovkyně, tak v roli trenérské transformuje do přijímání tzv. běžného života, kde se neočekává 100% výkon. Je potřeba, aby se trenér či sportovec byl schopen podívat na svou roli, kterou přijímá či do níž nově vstupuje (bývalý sportovec jako trenér; trenér a jeho ukončení kariéry) čili určitou podobu změny v jeho profesním tranzitorním období, a byl schopen identifikovat své klíčové téma, čemuž může napomoci supervize. Supervizní proces jako spouštěč změny jim v tomto období pomáhá porozumět nově vnímané identitě – kým jsem, místo, kde stojím, což se může týkat všech jeho životních rolí.

Obrázek 2 Kategorie identifikované v rámci analýzy supervizního procesu

Význam supervize pro trenéra spočívá i v rovině nové zkušenosti s hierarchií ve vztahu (Inskipp, 1999), kdy asymetrický vztah není mocensky nepřiměřený (Nelson et al., 2008), ba naopak podpůrný. Trenér bývá v rámci své profesní role v asymetrické pozici, kde disponuje mocí. Supervizní proces mu umožní prožít zkušenost být veden a být provázen a následně vést a provázet, ne ovládat. Efektivní supervize tak rozšiřuje jeho profesní kompetence a brání syndromu vyhoření (Epstein & Hundert, 2002; Ladany & Walker, 2013).

Efektivita supervizního procesu je podmíněna základními doménami supervize (Kangos et al., 2018), které nejen umožňují supervizi, ale také implicitně rozšiřují profesní kompetence trenéra (APA, 2002).

Závěry

Příspěvek upozorňuje na potřebu a význam supervize v oblasti sportu. Supervize poskytuje benefity všem zúčastněným aktérům sportovního života. V souladu s Kangos et al. (2018) se v našem případě potvrdila především významnost domén: *kompetence supervizora; diverzita; supervizní vztah; profesionalita; zpětná vazba*. Supervidovaný je aktivním prvkem supervizního procesu. Supervize mu umožňuje vhléd do proměňující se a prožívané identity, která není statickým fenoménem v čase.

V naší případové studii supervize trenérky jsme na základě analýzy pojmenovaly čtyři základní kategorie: *Identifikace problému, Vnímání problému z různých úhlů pohledu, Identifikace klíčového tématu supervidované jí samotnou a Supervizní proces jako spouštěč změny*. Všechny čtyři kategorie jsou stejně cenné. Lze předpokládat, i na základě našich zkušeností, že tyto kategorie představují významné faktory v náhledu trenéra na sebe, v rozšíření trénových profesních kompetencí a v porozumění svých životních rolí.

Reference

- Amorose, A. J., & Anderson-Butcher, D. (2007). Autonomy-supportive coaching and self-determined motivation in high school and college athletes: A test of self-determination theory. *Psychology of Sport and Exercise*, 8(5), 654–670. doi: 10.1016/j.psychsport.2006.11.003
- Andersen, M. B., & Williams-Rice, B. T. (1996). Supervision in the education and training of sport psychology service providers. *Sport Psychologist*, 10(3), 278–290. doi: 10.1123/tsp.10.3.278
- APA. (2002). Ethical principles of psychologists and code of conduct. *The American Psychologist*, 57(12), 1060–1073. doi: 10.1037/0003-066X.57.12.1060
- Carroll, M. (1996). *Counselling supervision: Theory, skills and practice*. Cassell.
- Doll, B., Ellis, M., Goodyear, R. K., Mccutcheon, S., & Miville, M. (2015). Guidelines for clinical supervision in health service psychology. *American Psychologist*, 70(1), 33–46. doi: 10.1037/a0038112
- Duncan, B. L. (2014). *On becoming a better therapist: Evidence-based practice one client at a time*. (2nd ed.) American Psychological Association. doi: 10.1037/14392-000
- Ellis, M. V. (2017). Clinical supervision contract & Consent statement [ECPY 806]. *Clinical Supervisor*, 36(1), 145–159. doi: 10.1080/07325223.2017.1321885
- Epstein, R. M., & Hundert, E. M. (2002). Defining and assessing professional competence. *The Journal of the American Medical Association*, 287(2), 226–235. doi: 10.1001/jama.287.2.226
- Falender, C. A., & Shafranske, E. P. (2014). Clinical supervision: The state of the art. *Journal of Clinical Psychology*, 70(11), 1030–1041. doi: 10.1002/jclp.22124
- Gagne, M., Ryan, R. M., & Bargmann, K. (2003). Autonomy support and need satisfaction in the motivation and well-being of gymnasts. *Journal of Applied Sport Psychology*, 15(4), 372–390. doi: 10.1080/10413200390238031
- Hendl, J. (2005). *Kvalitativní výzkum: základní metody a aplikace*. Praha: Portál.
- Inskipp, F. (1999). Training supervisees to use supervision. In E. L. Holloway & M. Carroll (Eds.), *Training counselling supervisors: Strategies, methods and techniques* (pp. 184–210). London: Sage. doi: 10.4135/9781446218044.n9
- Jacobs, S. C., Huprich, S. K., Grus, C. L., Cage, E. A., Elman, N. S., Forrest, L., Schwartz-Mette, R., Shen-Miller, D. S., Van Sickle, K. S., & Kaslow, N. J. (2011). Trainees with professional competency problems: Preparing trainers for difficult but necessary conversations. *Training and Education in Professional Psychology*, 5(3), 175–184. https://doi.org/10.1037/a0024656
- Kangos, K. A., Ellis, M. V., Berger, L., Corp, D. A., Hutman, H., Gibson, A., & Nicolas, A. I. (2018). American Psychological Association guidelines for clinical supervision: Competency-based implications for supervisees. *Counseling Psychologist*, 46(7), 821–845. doi: 10.1177/0011000018807128
- Ladany, N., Mori, Y., & Mehr, K. E. (2013). Effective and ineffective supervision. *The Counseling Psychologist*, 41(1), 28–47. doi: 10.1177/0011000012442648
- Ladany, N., & Walker, J. (2003). Supervisor self-disclosure: Balancing the uncontrollable narcissist with the indomitable altruist. *Journal of Clinical Psychology*, 59(5), 611–621. doi: 10.1002/jclp.10164
- Nelson, M. L., Barnes, K. L., Evans, A. L., & Triggiano, P. J. (2008). Working with conflict in clinical supervision: Wise supervisors' perspectives. *Journal of Counseling Psychology*, 55(2), 172–184. doi: 10.1037/0022-0167.55.2.172
- Reifsteck, E. J., Gill, D. L., & Brooks, D. L. (2014). The relationship between athletic identity and physical activity among former college athletes. In R. Schinke (Ed.), *Innovative writings in sport and exercise psychology*. (pp. 93–106). Hauppauge, NY: Nova Science Publishers.
- Reifsteck, E. J., Gill, D. L., & Labban, J. D. (2016). “Athletes” and “exercisers”: Understanding identity, motivation, and physical activity participation in former college athletes. *Sport, Exercise, and Performance Psychology*, 5(1), 25–38. doi: 10.1037/spy0000046
- Sinclair, D. A., & Orlick, T. (2016). Positive transitions from high-performance sport. *The Sport Psychologist*, 7(2), 138–150. doi: 10.1123/tsp.7.2.138
- Smith, N., Tessier, D., Tzioumakis, Y., Fabra, P., Quested, E., Appleton, P., Sarrazin, P., Papaioannou, A., Balaguer, I., & Duda, J. L. (2016). The relationship between observed and perceived assessments of the coach-created motivational environment and links to athlete motivation. *Psy-*

- chology of Sport and Exercise*, 23, 51-63. doi: 10.1016/j.psychsport.2015.11.001
- Stake, R. (1996). "The art of case study research" Book Review. *Canadian Journal of Program Evaluation/La Revue canadienne d'évaluation de programme*, 11(2), 167–169.
- Thomas, J. T. (2007). Informed consent through contracting for supervision: minimizing risks, enhancing benefits. *Professional Psychology: Research and Practice*, 38(3), 221–231. doi: 10.1037/0735-7028.38.3.221
- Yao, P. L., Laurencelle, L., & Trudeau, F. (2020). Former athletes' lifestyle and self-definition changes after retirement from sports. *Journal of Sport and Health Science*, 9(4), 376–383. doi: 10.1016/j.jshs.2018.08.006

The importance of supervision in sport – a case study

Background: There may be changes in the coach or athlete life that redefine their life roles. These transition changes can be experienced as a strain. One of the supporting tools for orientation in the new situation is supervision. Supervision in the field of sports is not yet an established way of support. **Objective:** The aim of the paper is to draw attention to the importance of supervision in the field of sport psychology in the situation of an individual's life change. **Methods:** The paper has the character of a case study, it is based on the analysis of the supervision process (supervision interview, free drawing). **Results:** Based on the analysis of the supervision process, four basic categories were identified: *Problem identification*, *Perception of the problem from different perspectives*, *Identification of a key topic supervised by himself and the Supervision process as the initiator of change*. These categories are supporting aspects in coping management and are a source of support. **Conclusions:** Supervision as a tool opens up the possibility for the coach to expand his professional competencies and understand his life roles.

Keywords: supervision, sport, coach